

(<http://arcticarts.no/stat-og-ekstase/>)

Dans, musikk, installasjon og poesi.

Jon Tombre, regi, Liv Hanne Haugen, sang og dans, Tale Næss, scenetekst, Lawrence Malstaf, installasjon, Amund Sjølie Sveen, påminnelser om historiske fakta og musikk.

Fredag 24.6. kl 23, Festspillene i Nord-Norge.

På samme dag som en knapp majoritet i England stemte mot å fortsette å innordne seg det største kapitalistiske eksperimentet Europa har sett, leverte denne gruppa en bortgjemt perle av en forestilling, godt gjemt et stykke inne på den gamle tomta til Kaarbøverkstedet. Dette er indrefiletten av tomter i Harstad sentrum, og forteller historien om mange års produktivitet for fellesskapets verdier. Nå skal indrefiletten «selges», men i praksis gis bort til private interesser.

Premisset vi presenteres for her er at vi er enige i at NPM (New Public Management) vant på 80-tallet, at vi godtar gruppas utgangspunkt. Og at effekten av det er mindre kollektiv tankegang og sterkere privatisering

Tekstene som la fram det ideologiske grunnlaget ble framført i to deler. De hadde fått en i nøktern rapportform, kanskje denne gruppa burde skrive lærebok for grunnskolen seinere!

Stedet er en fabrikkhall tømt for innhold, det er en perfekt parallell til påstanden om at fagbevegelsen er tømt for innhold, tømt for solidaritet, på rekke og rad diltende etter NPM for ikke å bli «akterutseilt» og irrelevant.

Oppunder taket, høyt over hodene våre, hang nettet. Det var stormasket, helt regelmessig, nesten vakkert. Etter hvert senket det seg ned mot oss, trakk seg tilbake og sammen, og utvidet seg igjen

Det blei et bilde som vi nesten ikke ble nødt til å forholde oss til. Det var noe komplisert og vakkert som senket seg stille ned over oss, og trakk seg tilbake, maksimalt fleksibelt til alle kanter, som NPM vil ha oss til å tro at arbeidskraft skal være. Nettet ble et bilde på den livsholdningen som senker seg stille ned over oss og blir selve MOTFORESTLIINGEN mot alle våre motforestillinger. Innen vi rekker å reagere, har nettet forandret virkeligheten som vi reagerte på, og dermed er våre argumenter irrelevante allerede før vi har ytret dem. Nettet blir det optimale uttrykk for maktesløsheten mange føler med å miste de kollektive verdiene.

Dansen i nettet ble dansen under nettet, med god avstand opp, og hverken starten og avslutningen hadde noe truende eller farlig ved seg. Det var litt overraskende, for det var dansen som vekket oss helt i starten, sterkt og effektivt. Her måtte vi ikke sove!

Publikum, i underkant av 100, fant likevel veien, til tross for beliggenheta og tidspunktet. Vi satt på enorme disser langs veggene – vi kan disse med velferdsstaten gjennom livet. Men da forestillinga startet, måtte vi avbryte bli-kjent-samtalen vi akkurat hadde startet på, og bytte plass med noen på den andre siden – som NPM, som vil ha mest mulig mobil arbeidskraft.

27. juni 2016

Kirsten Evjen